Kvindens stilling i ægteskabet.

I.

I aprilheftet af „Kv. og Samf." er der allerede to imødegåelser af min artikel i det næstforegående hefte, en fra dr. *Stareke* og en fra *Astrid Stampe*. Det skulde glæde mig særdeles, om disse blev begyndelsen til en indgående meningsudveksling om dette forhold, der, efterhvert som jeg har beskjæftiget mig mere med kvindesagen og fået dens sammenhæng klart for mig, mer og mer forekommer mig at være det centrale i den hele bevægelse, det uden hvilket alt det andet blot er og kan blive stykkevis. Derfor er jeg ikke alene villig til, men særdeles glad ved at kunne gå dybere ind i denne diskussion og få anledning til at fylde ud og farvelægge en smule der, hvor min forrige artikel altfor meget var en blot pennetegning. Men jeg er ræd for, at skal jeg gå ind på en diskussion om de dybere grundprincipper og desuden få en tilstrækkelig udredning af sagens praktiske side, så vil det tage for meget plads for et tidsskrifts begrænsede spalterum. Jeg håber derfor, at dr. Starcke ikke vil tage mig det ilde op, om jeg for dennegang går forbi hele den rent filosofiske del af hans artikel og indskrænker mig til nærmere at udvikle, hvorledes lovgivningen efter min mening helst bør stille sig til spørgsmålet om formuesforholdet mellem ægtefæller. I dette spørgsmål står dr. Starcke's og fru Stampes artikler hinanden saa nær, at det falder naturligst for mig at behandle dem under et, for siden særskilt at komme tilbage til spørgsmålet om gifte kvinders erhverv.

Det er det samme, som dr. Starcke, fru Stampe og jeg søger, nemlig de fordelagtigste ydre betingelser for, at ægteskabet skal blive „en varig og lykkebringende forbindelse", eller, som jeg heller vilde sige, en lykkebringende og derfor også varig forbindelse. Men menneskene er så forskjellige; hvad den ene finder godt og bekvemt, finder den anden trangt og ydmygende. For mig bliver derfor det principielle standpunkt den fulde kontraktsfrihed, at hvert enkelt ægtepar indretter sine ydre økonomiske forhold således, som de efter sit respektive naturel og de faktiske omstændigheder finder mest passende for sig. Fru Stampe har herimod fremført en indvending, som i høj grad har forbavset mig, da netop denne omstændighed for mig er en grund mere til at ønske, at opinionen skal bringes didhen, at virkelig alle mennesker benytter sig af sin selvbestemmelsesret. Indvendingen er den, at de fleste ægteskaber indgåes af åndelig umodne mennesker i den rene letsindighed, uden nogen tanke på, hvad dette skridt faktisk indebærer. Indrømmet, at så forholder det sig, om end forhåbentlig ikke med de fleste, så dog med adskillige — er da det et forhold, som fru Stampe